

ville indblande sig med Hensyn til saadanne Anordninger, som blot fremlægges for den, der skulde gjøre en Collision tænkelig eller let mulig; thi den høitagtede Finantsminister har, ved at forelægge Loven selv, behandlet denne Gjenstand saaledes, som om han antog, at der kunde opstaae flige Collisioner. Han har nemlig udtryffeligt erklæret, at naar saadanne Anordninger, som ifølge § 2 a af Hans Majestæt vare udgivne, derefter bleve fremlagte paa Rigsdagen, og denne Deel af Lovgivningsmagten vilde have disse Anordninger tilbagekaldte eller forandrede, kunde det Tilfælde indtræde, at, uagtet Rigsdagen i saadan Retning havde erklæret sig, Hans Majestæt Kongen dog ved at interponere sit Veto kunde bevirke, at disse samme Anordninger, som af Rigsdagen vare forkastede, alligevel skulde vedblive at staae ved Magt. Denne Fortolkning har han selv givet, og den er upaarviseelig ogsaa den rigtige, og det Samme, som fandt Sted efter Lovudkastet i den Form, hvori det er forelagt Rigsdagen, finder endnu Sted efter den Forandring, som er skeet ved Vædringsforslaget, saaledes som det af den høitagtede Finantsminister er tiltraadt. Naar der fra den høitagtede Finantsministers Side er yttret, at det er at urgere Consequenterne, at ville paaastaae eller befrygte Sligt, efterdi Constitutionens Væsen overalt er en gjensidig Imødekommen, saa skal jeg være langt fra at nægte, at det burde saaledes være, og at en gjensidig Imødekommen fra de forskjellige Statsmagters Side er ønskelig og vist ogsaa i mange Tilfælde finder Sted; men det maa vist ogsaa paa den anden Side indrømmes, forekommer det mig, at det er meget ofte Tilfældet, at en saadan Imødekommen ikke eksisterer, at der tværtimod finder Uoverensstemmelse Sted mellem den ene Green af en lovgivende Myndighed, den executive Magt, og den anden Deel af den lovgivende Myndighed, og at der næsten altid i de constitutionelle Stater danner sig en Opposition, og at en saadan ogsaa ansees, og det vist med Rette, for en nødvendig Betingelse, med Hensyn til saadanne constitutionelle Staters Væbære, og at man altsaa bør søge at undgaae, at saadanne Collisioner virkelig finde Sted, og ialtfald ikke bør give dem Plads i en

Lov, hvor man var istand til at kunne forebygge dem. Udvalget er nu gaaet ud fra, at det baade vilde være ønskelig og muligt at tilveiebringe dette; det har i den Henseende foreslaaet enten at udvide Lovgivningsmyndigheden aldeles i Overensstemmelse med Grundloven, saaledes, at i alle Sager Kongen og Rigsdagen deeltager i samme, eller ogsaa at henlægge den til den ene eller den anden af dem, enten til Hans Majestæt eller til Rigsdagen alene, og det har ikke tilladt sig i denne Henseende at yttre andet, end at det fandt, at overveiende Grunde talte for at henlægge denne Myndighed i Kongens Hænder, ogsaa med Hensyn til de Love, som omhandles under Litr. A, efterform man dog havde fundet det nødvendigt at henlægge det, som omhandles under Litr. B, i Hans Majestæts Hænder. Det vil altsaa, saavidt jeg skjønner, ikke kunne være tilstræffeligt, at den Paaegning, som den høitagtede Finantsminister har benævnt det, som indeholdes i den Passus: „Skeer der ingen Indsigelse eller føre de fremsatte Indsigelser ikke til nogen Forandring ved Lov, staaer vedkommende Anordning ved Magt“, bortfalder; thi jeg troer, at en dansk Rigsdag vil være istand til, uden en saadan Paaegning, at kunne udfinde, hvad dens Rettigheder i det omhandlede Anliggende ere.

Naar det med Hensyn til det Forslag, som er gjort, at der skulde efter Litr. h indskydes som Litr. c, at „efter Forslag af Colonialraadet kan Kongen ved Anordning fastsætte dets Deling, for alle eller nogle Sager, i to Colonialraad“ er af den høitagtede Finantsminister mod Udvalgets Grindring om, at en saadan Bestemmelse er nødvendig, yttret, at dette paa ingen Maade kunde antages, men at det maatte være nødvendigt, at Loven indeholdt en saadan Bestemmelse, fordi det ellers ikke stod i Hans Majestæts Magt, naar Forslag om en Deling indkom fra Colonialraadet, at foretage en saadan, uden at forelægge Rigsdagen den, da har han, hvis jeg ikke feiler, i samme Aandedræt modsagt sig selv. Thi han har ikke een Gang, men flere Gange, benævnt en Anordning, som skulde iværksætte en saadan Forandring, som en local Anordning, og det er den og det vil den upaarviseelig ogsaa være, og som en Følge deraf